На воронім коню їхав козак
Горою, долиною,
Проміж калиною;
Він розмовляв з милою дівчиною.

На своїх двох лісом йшов гайдамак;
Поміж ліщиною
Йшов він з дубиною.
З лісом гукав — з своєю родиною!

Чвалав за возом чумак-неборак
Низом, травиною,
З своєю скотиною
Та й балакав з лихою годиною!..

— Дівчино, прощай!
Гей, не гайся! На ворогів, коню!
— Ох, прощай, козаче! Та обороняй
Мати Україну й мене, її доню!

— Дубино, махай!
Шукай, добувай мені долю!
Кого хоч, моя дубино, зачіпай:
В лісі, в пущах маємо ми свою волю!

— Синку, поганяй!
З нікчемного краю та до моря...
Почвалаємо ми на чужий лиш край:
Може, в морі втонем — там не стільки горя.